

Het citaat op p.37 is ontleend aan: © Shakespeare, William. *Romeo en Julia*.
Wereldbibliotheek. Vert. W. Courteaux.

Het citaat op p.90-91 is ontleend aan: © Woolf, Virginia. *Naar de Vuurtoren*.
Athenaeum. Vert. Barbara de Lange.

Het citaat op p.208 is ontleend aan: © Shakespeare, William. *Shakespeares
Sonnetten*. Athenaeum. Vert. Bas Belleman.

ISBN 978 90 00 39267 4

ISBN e-book 978 90 00 39268 1

NUR 343

© 2024 Nederlandse vertaling Van Goor

Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

oorspronkelijke titel *What's in a Kiss*

oorspronkelijke uitgave © 2024 G. P. Putnam's Sons, New York

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in
any form.

This edition published by arrangement with G.P. Putnam's Sons, an imprint of
Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC

Copyright © 2024 by Lauren Kate

www.unieboekspectrum.nl

tekst © Lauren Kate, 2024

vertaling Hannalore Daudeij

omslagontwerp Saskia Janssen

zetwerk binnenwerk Mat-Zet bv, Huizen

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/
of openbaar worden gemaakt in enige vorm of op welke wijze ook, zonder vooraf-
gaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

‘Je weet dat ik hier een bloedhekel aan heb, toch?’ zegt Masha vanaf de rijdersstoel van mijn Nissan LEAF terwijl ik de auto in een veel te krap parkeervak langs de kant van de weg wurm. Het is een stralende onbewolkte ochtend in Los Angeles, alleen krijgt Masha daar niets van mee; zij is geblinddoekt met de vale groene bandana die mijn moeder altijd droeg tijdens het wieden van haar begonia’s.

‘Je hebt meer dan duidelijk gemaakt hoe je over vrijgezellenfeestjes denkt,’ zeg ik en ik knijp mijn ogen tot spleetjes om de vier verschillende parkeerborden door de palmladeren heen te lezen – als er een manier bestaat om in deze stad te worden weggesleept, dan weet ik die te vinden.

Shit. Donderdag is veegwagendag.

‘Gelukkig,’ zeg ik, terwijl ik mijn auto in z’n achterruit zet, ‘weet ik na twintig jaar vriendschap intussen hoe ik tussen jouw regels door moet lezen. Dingen waar je een bloedhekel aan hebt zijn rietjes in de vorm van piemels, mannelijke strippers en seksstandjes-bingo...’

Masha kokhalst.

‘Omdat,’ ga ik verder, ‘je nog steeds getraumatiseerd bent door het vrijgezellenfeestje van je schoonzus.’

‘De stripper ging op mijn schoot zitten,’ zegt Masha. ‘En begon toen te schúren.’

‘Ik weet het, schat...’

‘Toen ging mijn schoonzus op zín schoot zitten. En begon óók te schuren.’

Ik werp een blik op mijn horloge, drie voor elf, en draai dan gedurfd het betaalde terrein van de jachthaven op.

Het is alsof er een gat in mijn bankrekening zit.

Maar wat stelt die extra dertig dollar aan parkeergeld nu voor vergeleken met het geluk van je beste vriendin? Wanneer ik Masha's blinddoek straks wegtrek, zal het uitzicht op de Stille Oceaan een veel betere onthulling opleveren dan een tandartspraktijk in een zijstraatje.

Ik parkeer de auto en reik naar de roestige groene viskoffer op de achterbank die ik vanochtend met kunstaas en vislijn heb gevuld.

De koude neus van mijn terriër, Gram Parsons, duwt lichtjes tegen mijn hand. Hij is dol op vissen en kan niet wachten om de auto uit te springen en de zachte golving van de zee in zich op te nemen. Dat geldt ook voor mij.

Ik zet de viskoffer op Masha's schoot en adem diep in.

'Nu de dingen waar je geen bloedhekel aan hebt,' zeg ik. 'Een select gezelschap, Pabst Blue Ribbon-bier, runderribbetjes, jarennegentig-R&B en... vissen.'

Ik strek me uit naar de koelbox, geleend van Werner, een vriend van me met een Grieks-geïnspireerd restaurant in West Hollywood. Aangezien ik eeuwig krap bij kas zit, laat Werner me soms met de lunchploeg meedraaien bij Mount Olympus, wat sinds kort heel misschien ook gepaard gaat met wat luchtig geflikflooi in de koelcel. Maar dat doet er allemaal niet toe. Wat er wel toe doet, wat er nu toe doet, is mijn beste vriendin vlak voor haar bruiloft; mijn favoriete pup, uitgedost in een turquoise reddingsvest waardoor hij eruitziet als een aktetas op pootjes; mijn vaders oude viskoffer; en deze koelbox uitgerust met bluetoothspeaker en al. Ik zet 'Breathe Again' van Toni Braxton op en maak Masha's blinddoek los.

'Mevrouw Morsova,' zeg ik plechtig, want ik vind het geweldig hoe Masha en haar verloofde voor een legale samenvoeging van hun achternamen hebben gekozen. Aanstaande zaterdag zullen Eli Morgan en Masha Kuzsova officieel meneer en mevrouw Morsova worden.

'Je geheel gepersonaliseerde vrijgezellenfeest voor twee wacht op je. Dus laat dit feestje maar beginnen!'

Masha knippert door het plotselinge zonlicht en begint dan te gillen alsof ze de loterij heeft gewonnen. Haar prachtige, enorme lach komt tevoorschijn en ze gooit haar armen om me heen.

'GBZ, Liv,' zegt ze.

'GBZ, Mash.'

GBZ is een code die terugverwijst naar het begin van onze vriendschap, naar de dag dat Masha en ik elkaar voor het eerst ontmoetten.

We zaten in groep vijf, waren acht jaar oud en allebei het enige meisje in ons eigen Little League-honkbalteam. We speelden in de play-off. Ik was achtereenvolgende bij de Yankees. Mash was vierde slagman bij de Braves.

In de tweede helft van de negende inning ramde Masha de bal helemaal achter in het midveld. Ze rende net voorbij het derde honk toen onze korte stop de bal naar mij doorspeelde. Masha kwam op de thuisplaat af gestormd. Ik bleef in positie. We klaptten vol op elkaar, en als door een speling van het lot braken we allebei ons linkerkuitbeen. Onze botten werden door dezelfde orthopedist gezet.

Ik voelde me vreselijk, de fysieke pijn versterkte het verdriet dat ik voelde doordat ik de bal had laten vallen, door de herinnering aan de scheidsrechter die had geroepen dat Masha in was. Maar toen ze mijn gips (rood, net als dat van haar) had gesigneerd met *Gebroken Been Zusjes*, was er een levenslange band ontstaan.

Nu lopen we luidruchtig door de jachthaven van Marina del Rey, viskoffer, vishengels en koelbox met speaker in de hand. We lachen alsof we weer acht jaar oud zijn. Het is zo'n typische ochtend halverwege mei in Zuid-Californië, het soort dag dat toeristen versted doet staan, maar hier nemen we onze 25 graden, het zachte briesje en de helderblauwe lucht iets te vaak voor lief.

Hoewel ik al mijn hele leven in LA woon, leef ik nog steeds op zodra ik de zilte zeelucht ruik, klaar voor avontuur. Een gevoel dat ik, besef ik, al lang niet meer heb gevoeld. De afgelopen weken heb ik vooral veel tijd verspild aan vaststaan in andermans files of op mijn

telefoon zitten doomsrollen in vacaturebanken, teruggetrokken in mijn bungalow.

Maar vandaag zet ik dat allemaal van me af. Vandaag wil ik in het moment leven met Masha.

We lopen in de richting van de witgeverfde vissershut aan de rand van de haven, waar een stelletje verveelde tieners papierwerk en bootsleutels uitdeelt. Terwijl Masha een dikke laag zonnebrandcrème opsmeert en de boten bekijkt, schuif ik de twee beste creditcards uit mijn collectie naar de jongen achter de toonbank en stel voor dat hij de verhuurkosten in tweeën deelt. Ik noem dit: het schizofreen splitsen van de rekening.

De jongen neemt me van top tot teen in zich op: een afgeknipte spijkerbroek en teenslippers, geen make-up, hoody met een gat in een van de mouwen, lang, donker haar opgestoken in een rommelige knot. Ik heb er altijd al jong uitgezien voor mijn leeftijd, wat volgens mijn moeder ooit een zegen zal zijn. Maar voor nu, op achtentwintigjarige leeftijd, betekent het dat helemaal niemand – zelfs niet deze pukkelige vaper – me serieus neemt.

Hij kijkt naar Gram Parsons in mijn armen. ‘Voor huisdieren geldt een toeslag van vijftig dollar.’

‘Dit is geen huisdier,’ zeg ik.

‘En wat dan wel?’

‘Heb je *De roep van de wildernis* niet gelezen?’ vraag ik. ‘Deze hond is mijn gelijke. Deze hond is...’

‘Je hebt geen bemanning geboekt,’ zegt de jongen. ‘Alleen de boot.’

Ik kijk over zijn schouder naar ons vervoersmiddel voor vandaag. Het is een omgebouwde dertien meter lange vissersboot uit circa 1965. Iemand heeft met de hand in sierlijke zwarte letters haar naam op de romp geschilderd: *Tongva*. Precies mijn soort boot.

‘Wij zijn de bemanning,’ zeg ik, terwijl ik geniet van zijn ongeloof. Mijn vader heeft me geleerd om een boot van 36 meter te besturen toen deze flapdrol nog in de baarmoeder zat, maar ik verspil geen tijd aan opschepperij.

‘De borgsom wordt ingehouden als er...’

‘We redden ons wel,’ verzeker ik hem, terwijl ik de sleutels aanpak.

‘Waar gaan jullie vissen?’ vraagt hij, terwijl hij over de steiger achter me aan loopt naar de boot.

‘Op het water leek me een goed beginpunt,’ zeg ik met een knip-oog terwijl ik aan boord klim. ‘Kom op, Mash.’

Tegen kwart over elf sta ik achter het roer en stuur ons de haven uit met de zon op mijn schouders en een glimlach op mijn gezicht. Gram Parsons zit in de kapiteinsstoel achter me te hijgen, en Masha’s voeten bungelen over de rand terwijl het kielwater opspat en haar tenen kietelt. Haar gebloemde zomerjurk sluit nauw om haar rondingen terwijl ze achteroverleunt en haar ogen sluit.

Deze rust is wat ik haar vandaag gunde. Sinds ze zich heeft verloofd is het voor Masha een uitdaging geweest om te volharden in haar visie van haar droombruiloft: kleinschalig en persoonlijk. Zowel haar eigen familie als die van Eli hebben er bij hen op aangedrongen om de gastenlijst uit te breiden met neven en nichten, collega’s, zelfs de kattenoppas.

Voor Masha’s grote en eigenwijze familie bestaat er maar één soort bruiloft, met standaardinstellingen voor de dj, catering en aankleding. Ik ben alleen al in de afgelopen zes maanden naar drie van dit soort feestjes geweest en toegegeven... ze zijn ook echt leuk. Maar tegelijkertijd is zo’n soort viering wel het laatste waar Masha zelf op zit te wachten.

Toen ze tijdens een brunch ter ere van haar verloving voet bij stuk had gehouden en had aangegeven dat ze een receptie wilde met maximaal achttien gasten en een oefendiner met alleen de getuigen, was Masha’s familie in alle staten geweest. Baboesjka was zo snel The Ivy uit gestormd dat het restaurant ervan rinkelde. Sindsdien hebben Masha, Eli en ik, geruisloos en goedkoop, een veel kleinere bruiloft gepland die stukken beter in hun straatje past.

Ik ben trots op de manier waarop mijn favoriete introvert haar grenzen heeft bewaakt. Het oefendiner morgen en de bruiloft op zaterdag zullen precies gaan zoals de bruid en bruidegom dat voor ogen hebben, zolang ik er tenminste iets over te zeggen heb. En hoewel

Masha daar nog niet van overtuigd is, wil ik er wat om verwedden dat haar familie straks op de receptie verschijnt, één blik op het gelukkige stel werpt en dit triviale gedoe ter plekke vergeet.

Ik maak een foto van Masha met haar zonnehoed op, de kustlijn achter haar die steeds kleiner wordt en haar volwassen leven dat steeds dichterbij komt. Ik switch naar de selfcamera en neem een lachende foto van mezelf. Hoewel mijn eigen volwassen leven misschien nog een beetje onscherp is, is mijn blijdschap voor Masha het enige wat nu in beeld is.

Wanneer je net zo lang vriendinnen bent als wij is het onmogelijk om jezelf – elk aspect van je identiteit – niet in relatie tot de ander te zien. Zet ons in welke situatie dan ook en je kunt er prat op gaan dat Masha's instincten precies tegenovergesteld aan die van mij zullen zijn. Terwijl zij begaan, bedachtzaam, plichtbewust en vrouwelijk is, ben ik impulsief en recht voor z'n raap in mijn jongensachtige jeans. Terwijl zij al sinds de middelbare school weet dat Eli de ware voor haar is, blijf ik openstaan voor alle oneindige mogelijkheden die toekomstige liefdesavonturen eventueel voor me in petto hebben. Masha is de Sophie voor mijn Frances Ha, de Lenù voor mijn Lila, de Constance Wu voor mijn Akwafina. We verschillen van elkaar als dag en nacht en het is totaal niet logisch dat we zo goed met elkaar kunnen opschieten, maar toch is het zo. Schrijf het maar toe aan twee decennia voorgeschiedenis, plus onze oneindige liefde voor honkbal, Koreaanse BBQ en, natuurlijk, elkaar.

Toen Masha naar Pomona College ging voor een bachelor kunstgeschiedenis en ik de lerarenopleiding aan Cal State volgde, schreven we elkaar twee keer per week een brief, ook al woonden we maar een uurtje bij elkaar vandaan. Toen zij de baan van gids-assistent in de wacht sleepte bij de Getty Villa in dezelfde week dat ik dramadocent werd op de plaatselijke middelbare school, verrasten we elkaar met felicitatiekaartjes voor dezelfde Dodgers-wedstrijd.

Drie maanden geleden, toen ik werd ontslagen als docent, moest Masha er oprecht van huilen. Ik hield haar de tissues voor en gaf zelf de voorkeur aan het-wijnglas-is-halfvol-perspectief: als het school-

district niet was gaan snoeien in de kunstvakken, dan had ik op deze prachtige donderdagochtend geen vrij gehad om haar vrijgezellenfeestje te houden.

Ik mis mijn leerlingen wel. Ik mis die momenten dat ik in hun ogen het besef zag doordringen dat ze hun eigen emoties konden overbrengen op een personage dat totaal niet op hen leek, en hoe ze vervolgens een rol tot leven brachten. Ik baal ervan dat die ongemakkelijke dertienjarigen maar halverwege *The Glass Menagerie* zijn gekomen voordat het geld van de school op was, maar ik doe ook mijn best me niet te laten ontmoedigen door het ontslag. Want wat heeft dat voor zin? Ik vind wel een nieuwe baan als dramadocent. Als deze stad ergens van overloopt, dan zijn het wel ouders die dromen dat ze Hollywoods nieuwste grote ster opvoeden.

Ik stuur de boot naar De Star of Scotland, het wrak van een illegaal gokschip dat tachtig jaar geleden voor de kust van Santa Monica zonk. Nu is het een paradijs voor duikers en vissers, dubbel zo veel vermaak. Tegen de tijd dat we door TLC's eerste album heen zijn, laat ik het anker zakken en reik naar onze hengels.

'Ik heb dit niet meer gedaan sinds je achttiende verjaardag,' zegt Masha. 'Weet je nog dat je die grote blauwvin ving? Je vader gooide hem weer terug in...' Haar glimlach vervaagt terwijl ze oogcontact maakt.

'De klassieke "one that got away",' zeg ik en ik zorg ervoor dat mijn toon opgewekt blijft. Het is niet alsof mijn vaders dood nog steeds vers is, zijn hartaanval was tien jaar geleden en ik heb mijn portie therapie en gebroken dromen ondertussen wel gehad. Het feit dat mijn studie- en carrièreplannen volledig overhoop werden gegooid door het verlies van mijn vader is niet iets waar ik nog aan denk.

Niet vaak.

Ik ben zo iemand die graag gelooft dat alles uiteindelijk wel op zijn pootjes terecht komt. En het bewijs daarvan is dit moment, hier en nu, op een fantastisch vrijgezellen-visuitje met mijn dierbaarste en beste vriendin.

‘Ik hoop dat je zin hebt in *galbi*.’ Ik laat mijn stem zakken op de eerste lettergreep om als Oprah te klinken. Mash is weg van Oprah.

Ik heb de ribbetjes in de afscheiding van Werners luxe koelbox warm gehouden, maar de presentatie is wat matig doordat ik er twee van mijn moeders oude kruiken bovenop heb gegooid.

‘Dat meen je niet.’ Masha pakt een van de hete, slaphangende zakken en geeft me er een mep mee. ‘Deze dingen halen zo veel herinneringen naar boven.’

‘PMS-avond,’ zeg ik, een verwijzing naar de maandelijks terugkerende feestdag die mijn moeder bedacht toen ik voor het eerst ongesteld werd. Tijdens mijn tienerjaren hadden Masha, mijn moeder en ik dezelfde menstruatiecyclus. Zo hecht waren we.

‘Weet je nog dat Lorena altijd die smerige vegan nacho’s voor ons maakte?’ zegt Masha. ‘Ze stond erop dat we op de bank gingen liggen op jouw kamer met deze kruikjes op schoot en dwong ons om het hele filmoeuvre van John Hughes te kijken.’

‘Ondanks al ons geklaag,’ zeg ik, ‘was dat wel echt een belangrijk stukje filmonderwijs.’

‘Maar we begrepen er helemaal niets van.’ Masha lacht. ‘We dachten dat de scène met het valium in *Sixteen Candles* gewoon iets was wat gebeurde als een vrouw trouwde.’

Ik lach en realiseer me dan dat Masha plots stil is geworden. En een beetje bleek. Ze schuift haar hengel in een van de houders die op het achtersteven zitten bevestigd en trekt een blikje PBR open. ‘Dat ben ik over twee dagen.’

Ik merk dat Masha niet ver van een bruiloft-meltdown is verwijderd. Ik moet haar aan het lachen maken. Ik zak tegen haar aan terwijl ik de zus van Molly Ringwald uit de film nadoe die naar het altaar loopt: ‘Loovve the teapot.’

Masha glimlacht om mij tegemoet te komen, maar ze staat duidelijk op het punt zich in een foetushouding op te rollen. Ze knijpt haar ogen dicht terwijl ze haar knieën omhelst. En ze schommelt van voor naar achter.

‘Wat als het een ramp wordt? Wat als mijn moeder een scène

schopt? Wat als ik een emotionele instorting krijg?’

Ik leg mijn hengel en biertje naast me neer, pak zachtjes haar schouders vast en kijk in haar hazelnootbruine ogen. ‘Masha. Lieve schat. Ik zal naast je staan. Wat er ook gebeurt. Jij kunt dit. Jij en Eli zijn een prachtig stel. Er staat jullie een schitterende toekomst vol enthousiaste, introverte liefde te wachten.’

‘Maar wat als...’ Ze valt stil en we staren elkaar aan.

‘Ja,’ zeg ik stilletjes. Ze bedoelt de rest, het leven dat op het jawoord volgt.

Scheiding, ontrouw, een plotseling overlijden, werkeloosheid, depressie – terwijl we opgroeiden heeft elke sloopkogel uit het boekje onze families op een bepaald punt wel getroffen. Het heeft geen zin om te doen alsof we ons volwassen leven ongeschonden door zullen komen. Maar waar Masha zich bij dit soort onderwerpen tot een balletje opkrult, word ik juist opstandig, zo van: *Laat maar zien wat je kunt, Leven. Ik daag je uit me klein te krijgen.*

Ik weet dat mijn kracht voor een groot deel voortkomt uit het feit dat ik Masha en mijn moeder achter me heb staan. Zonder hen zou zelfs een platte band me al vloeren. Maar met hun steun zou ik een viervoudige klapband op de Autobahn kunnen schipperen, met twee vingers in mijn neus en mijn ogen dicht. Dat ik heb geboft met Lorena als mijn moeder en Masha als mijn GBZ is het grootste geschenk in mijn leven.

En daarom weet ik dat het nu mijn taak als getuige en ceremoniemeester is om met alle steun die Masha nodig heeft op de proppen te komen.

‘Wil je een visualisatie doen?’ vraag ik. Mash en ik hebben vorig jaar de gewoonte aangenomen dit te doen, voor onze honkbal-play-off. Aangezien we het kampioenschap wonnen, weet ik dat de techniek werkt.

‘Goed idee,’ zegt Masha, die de lijn weer uitgooit en toekijkt hoe haar lokaas in de zee verdwijnt.

‘Oké.’ Ik sluit mijn ogen en voel dat er iets aan mijn aas knabbelt. Ik geef de hengel een zwiep, maar de vis ontsnapt. Ik wacht tot de

juiste visualisatie me te binnen schiet en glimlach zodra dat gebeurt. ‘Stel je voor: Eli staat in een witte studio, alleen...’

Ik ben even stil terwijl ik de details in mijn gedachten laat vormen. Masha’s aanstaande bruidegom is een balletdanser bij het Los Angeles Ballet. Het zou verboden moeten zijn hoe die man er in zijn maillot uitziet.

‘De ronding van het lichaam,’ zeg ik met vlakke intonatie. ‘De strakgespannen stof van zijn maillot...’

Masha lacht en verstoort mijn focus. ‘Ten eerste zou Eli gek worden als hij je nu kon horen. Ten tweede doe je het erg goed, maar ik heb denk ik meer behoefte aan een concretere visualisatie. Wat dacht je van zaterdag? De ceremonie? Ik voor het altaar, zonder *Runaway Bride*-taferelen?’

‘Ja, ik zie het voor me!’ Ik sluit mijn ogen en begin opnieuw. ‘Je staat voor het altaar. Je sluier rust perfect op je haar, dat niet te pluizig is. Jullie excentrieke yogi-babs is te laat, genoeg om je in de stress te laten schieten. Maar kijk, daar komt hij al aan. Eli staat naast je op het warme zand van Santa Monica...’

‘Zonder maillot.’

‘Geen maillot te bekennen,’ zeg ik. ‘Zijn smoking ziet er goed uit en hij staart naar je zoals Kenneth Brannaghs Hamlet naar zijn vader kijkt.’

‘Je bent zo vreemd.’

‘Ik sta vlak achter je.’

‘Ja, lief,’ zegt ze. ‘Ik zie je.’

‘Ik hou je boeket vast, en ik ben er voor je. Altijd.’

Ik voel hoe Masha mijn hand vastpakt en erin knijpt. ‘Dank je, Liv. Dit voelt goed. Misschien kan ik dit toch wel.’

Gram Parsons, die een beetje groeps liefde nooit kan weerstaan, blaft en kust onze verstrengelde handen.

‘Je kunt dit absoluut,’ zeg ik glimlachend met mijn ogen nog steeds gesloten. Het is inderdaad een goed beeld, en over twee dagen zal het werkelijkheid worden. Ik zie het voor me: Masha is in de wolken. Eli mag zich in de handen wrijven en weet dat. Ik ben blij voor ze.

En, als ik mijn blik naar de overkant van het denkbeeldige pad van deze denkbeeldige ceremonie laat glijden... staat daar Eli’s levens-echte getuige.

Verdomme. Glasswell slaat weer toe.

Wie heeft Jake Glasswell tot mijn visualisatie toegelaten? Ik heb zijn beroemde glimlach of groene ogen niet besteld en wil ze graag retour sturen. Het ging prima met me, tot hij kwam opdagen.

Alleen wil hij maar niet weg. Hij blijft in mijn gedachten plakken, want... o ja, hij doet nu eenmaal wat hij wil. Hij krijgt nu eenmaal alles wat hij wil. Hij zit waarschijnlijk niet eens te wachten op de helft van de dingen die hij krijgt, zo veel geluk heeft hij gewoon.

Het is niet alsof ik waanvoorstellingen koester. Ik weet dat ik deze man onder ogen zal moeten komen op Masha’s bruiloft, maar ik was van plan om de gedachte aan hem zo lang mogelijk uit te stellen. En dan bedoel ik tot het oefendiner van morgen, waar ik, stralend en sexy in mijn mini-jurkje en blote benen, een tikje op mijn schouder zal voelen en me langzaam, nonchalant zal omdraaien, alsof degene achter me wel even kan wachten.

En daar staat hij dan. Na al die jaren. Ik zal op hem voorbereid zijn. Mijn toon en lichaamshouding zullen de onverschilligheid zelve zijn als ik zeg: *o hoi*, en: *ja, dat is inderdaad een poosje geleden*.

Maar ik heb er geen behoefte aan om nu aan Glasswell te denken.

Terwijl ik mijn brein dwing om hem eruit te schoppen, schommelt de boot en besef ik dat Masha is opgestaan.

‘Beet!’ roept ze. ‘Ik heb beet!’

Mijn adem stokt en ik zie Masha als een razende de lijn binnenhalen, haar hengel gebogen als de Arc de Triomphe. Ik haast me om een net te grijpen en mijn telefoon uit mijn zak te halen. Ik film hoe de aanstaande bruid een dikke heilbot uit het water tilt.

‘Prachtig!’ zeg ik, terwijl Masha de spartelende vis in het net laat zakken.

Ik ren naar mijn viskoffer, vind mijn tangetje en haal de haak uit de lip van de vis. Zijn schubben glinsteren als diamanten.

‘Dit is een goed voorteken,’ zegt Masha, terwijl ze de vis in de tank gooit die op het dek vastzit. Daarna geeft ze me een knuffel die Glasswell bijna uit mijn gedachten verdrijft.

2

Een uur later zijn onze biertjes leeggedronken en onze galbi afgekloven tot het bot. Gram Parsons ligt op een kussen op de boeg te dutten en ik ontgraat de heilbot terwijl Snoop rapt en Masha de boot rustig op huis aanstuurt.

‘Ik kan niet onder woorden brengen hoezeer ik dit vandaag nodig had.’ Ze zucht en kijkt uit over de zee.

‘Dacht je nou echt dat ik je mee zou nemen naar een mannelijke stripclub om acht uur ’s ochtends?’ zeg ik, terwijl ik de ingewanden van de vis overboord gooi.

‘Bedankt dat je me zo goed kent,’ zegt ze.

‘Ik heb het mysterie nog niet helemaal ontrafeld,’ zeg ik, ‘maar ik heb al wel wat aanwijzingen ontdekt.’

‘Ik hou van je, Liv,’ zegt Masha terwijl ze naar de horizon tuurt.

‘Ik hou ook van jou.’ Ik geef onze woorden de ruimte die ze verdienen, daarna zeg ik: ‘Is nu een goed moment om nog wat logistieke zaken te bespreken?’ Ik heb met één gehandschoende hand de vis vast, met de andere klik ik de Notes-app op mijn telefoon aan. Ik ben nog steeds een beetje uit mijn doen door het gemak waarmee Glasswell eerder in mijn visualisatie opdook en ben blij dat ik mijn aandacht naar mijn vele belangrijkere taken kan verplaatsen.

‘Kom maar door,’ zegt Masha.

‘Je hebt nog één laatste pasbeurt, morgen om twee uur,’ zeg ik. ‘Eli’s smoking wordt morgen om twaalf uur bij zijn studio afgeleverd.’